

UIT HET LEVEN...

Rosemarie Elisabeth Johanna (Roos) Dokman
1983-2023

Vrolijk hard werken, vakantievierden en feesten. Alles tot in de puntjes organiseren en op haar killer heels voor de troepen uitlopen. Je kon het aan Roos overlaten, vertellen haar moeder en twee vriendinnen. Ze was hen zelfs tot steun bij de vormgeving van haar eigen afscheid. Begin deze maand zou ze veertig zijn geworden.

‘Ze leefde zoals alleen zij dat kon’

Jacoline Vlaander

Vrouwenpolder

In februari gingen de drie vriendinnen in Antwerpen een pruik uitzoeken. „Roos wilde er natuurlijk wel goed bijliggen”, vertelt Petra Bonte (46). „Van tevoren had ze bekeken waar we elektrische stepjes konden huren, koffie zouden drinken en na de sessie nog sushi wilden eten.”

Hoe triest de reden van hun uitstapje ook was, Roos had plezier in haar goed doordachte plan: „Ze ging heel bewust met het naderende einde om”, zegt Marina van de Giesen (39). „Na de eerste schok en verslagenheid accepteerde ze het onvermijdelijke en leefde haar laatste levensjaar zoals alleen zij dat kon.”

Tijd was kostbaar sinds ze in mei 2022 terugkwamen van hun weekje Fuengirola aan de Costa del Sol. Roos, die wat last had van haar zij, hoorde na onderzoeken dat door een tumor in de galwegen met veel uitzaaiingen behalve chemokuren niets meer voor haar kon worden gedaan.

„Maximaal twaalf maanden had ze nog”, zegt Wicky Dokman-van der Sloot (65). „Eén van haar buddy’s in het Adrz raadde aan nog veel leuk te doen. Doorwerken bij taartenwinkel De Juf lukte niet meer, maar vakanties, tripjes en etentjes nog wel.”

Het werd een jaar van laatste keren. Met de vriendinnengroep naar Disneyland Parijs; voor haar verjaardag naar André Rieu op ‘t Vrijthof; nog één keer uitbundig kerstviervieren met de hele familie. „Ook besloot Roos dat we begin januari met alle vrienden, vriendinnen en kinderen op wintersport zouden gaan”, lacht Petra. „Ze regelde bus, hotel, skilesen. Fantastische dagen. Zelf kon ze niet meer op de latten, maar ze genoot van het organiseren en samen-zijn.”

Hardwerkend gezin

Roos groeide op in een hecht en hardwerkend gezin in het centrum van Middelburg. Stef, haar vader, runde indertijd Restaurant De Eetkamer met een compagnon. „In de weekenden sprong ik bij”, vertelt Wicky. „Roos en haar tweënhalf jaar oudere broer Daaf leerden zowel thuis als in de zaak van alles aanpakken en opruimen.”

Ze missen hun dappere, stoere dochter en zus. Het lijkt nog maar zo kort geleden dat zij buiten ravotte; door de buurt scheurde met haar Vlaamse reus in het fietsmandje voorop; in lantaarnpalen en zendmasten klom - er een keer uitviel en haar pols brak: „Het gips werd vol gekalkt met teksten en tekeningen.”

Vriendinnen en vrienden kwamen graag naar de slaapfeestjes en kampeerden in de tuin. „Altijd hadden we jongelui over de vloer; fanatiek riskeren of monopoly spelen en daarna

▲ Roos Dokman tapt een biertje op haar bruiloft in café-restaurant Vriendschap in Middelburg, september 2014. FOTOS PRIVÉCOL-

LECTIE

Roos liet niets aan het toeval over

– Petra Bonte, vriendin

de stad in met z’n allen.”

Roos volgde de middelbare detailhandelsvakschool en de mto toerisme-opleiding, liep verschillende stages, had vakantiebaantjes in de horeca. „Bij café-restaurant Vriendschap aan de Markt leerde ze Sjaak kennen. Voor hem verhuisde zij naar Vrouwenpolder, waar ze Restaurant De Mexicaan overnamen. In de jaren erna werd zij trotse moeder van Fenna en Joah.”

Hechte vriendenkring

Ondanks de overgang van stad naar dorp, vond Roos aansluiting bij een hechte vriendenkring. Naast gezellige etentjes en stranddagen rond het gezamenlijk gehuurde kotje dat elk voorjaar veranderde in een bar met bier en bubbels, ontstonden op haar initiatief ook talloze uitjes waar ze in wisselende samenstellingen op intendten: concerten; tripjes naar wereldsteden, kerstmarkten in Duitsland, cocktailbars in Antwerpen; wintersport en vakanties naar Mexico en Thailand. „Alles door háár voorgesteld en perfect uitgewerkt”, vertelt Petra. „Ze liet niets aan het toeval over.”

In de twintig jaar dat ze allemaal samen optrokken, werden ze volwassen. Hun levens zijn vervlochten: ze waren ceremoniemeester op elkaars

bruiloften; beleefden de geboorten van elkaars kinderen; leefden mee met werk-, opvoeding- en relatieperikelen. Hoe druk ze in deze decennia ook waren, ze probeerden elke week met elkaar te eten.

Een jaarlijks ritueel was de vakantie met z’n drietjes, zegt Marina: „Dagenlang lagen Roos, Petra en ik op bedjes onder een parasol in Fuengirola.”

Voor het laatst

In oktober gingen ze er voor het laatst naartoe. Roos met een porthocath, een onder haar sleutelbeen geplanteerde kastje, waar gedurende korte perioden de tweede chemokuur doorheen druppelde.

„Ze vertelde dat ze herinneringsboeken voor de kinderen maakte”, zegt Petra. „Ook werkte ze aan een scenario voor de uitvaart; wat zij zou dragen - pruik, kleren, sieraden; ze wilde een witte kist met geschilderde klapprozen en na afloop een mooie kaart voor iedereen met een zakje klapprooszaadjes.”

Ondanks hun intieme gesprekken realiseerden ze zich dat Roos er met al haar zorgen alleen voor stond: „Ze was bescheiden en zei dat ze zich wel redde”, zegt Marina. „Toch zetten we in de maanden erna pannen soep en schotels salade bij haar op de stoep.

Die hadden we dan zogenaamd toevallig over.”

Vanaf het voorjaar ging Roos hard achteruit. Klagen deed ze niet. Rond Pasen begeleidde ze de verhuizing van Fenna (13) en Joah (6) naar hun vader. „Ze was vergevingsgezind en verbindend”, zegt Wicky. „Maar hen loslaten vond ze moeilijk.”

Vol bewondering zagen ze Roos haar laatste stappen zetten: „Ze zei: ‘Ik denk dat het nu tijd is voor het hospice. Wat vinden jullie?’ Afstemmen vond ze belangrijk.”

Drie weken lag ze in het Sint Jans Hospice de Casembroet in Middelburg. Ze vroeg de kok sushi te maken, organiseerde een high tea met vriendinnen en beleefde nog veel aan een filmmiddag met haar kinderen. Als Petra en Marina iets voor haar uit Vrouwenpolder gingen halen, kregen ze heldere instructies mee: „In de grote, witte kast in de woonkamer, derde roze bakje van links.”

Ze horen haar nog schateren.

Heeft u ook mooie herinneringen aan een overleden dierbare? En is er een datum die daarom speciaal voor u is? U kunt uw verhaal doen in 'Uit het leven'. U kunt mailen naar uithetleven@pzc.nl